

Gadiel și locuitorii stelelor

Miercuri, 20 iunie 2007

Gili Cârstea

Vă aduceți aminte de preotul care a oficiat la templul din Ierusalim slujba de primire a pruncului Isus în mijlocul bisericii lui Dumnezeu din acel timp? Cu siguranță ați citit pasajul biblic (Luca 2:25-38), și ați ascultat nenumărate predici despre diferența dintre atitudinea preotului și cea a lui Simeon.

Să zicem, de dragul povestirii, că preotul nostru se numea Gadiel.

Ei bine, Gadiel al nostru era de serviciu în acea zi și își făcea datoria cu toată devoțiunea. El știa ce are de făcut, era dispus să facă ceea ce i se cerea, dar dincolo de aceasta el nu avea niciun interes în treburile lui Dumnezeu pe acest pământ. Pentru el, Copilul acela nu era cu nimic deosebit de alți copii aduși pentru ceremonia tăierii împrejur. Pe el nu-l interesa că ține în brațe împlinirea unor realități milenare, pe care chiar el le practica în acel moment. Templul, sistemul jertfelor, ceremonia tăierii împrejur, toate vorbeau despre acel micuț aflat în brațele lui. Iar Gadiel nu știa.

Gadiel nu s-a obosit prea mult cu asemenea mărunțișuri nici după ce a auzit mărturia Anei, proorocița, sau pe aceea a lui Simeon. Cine erau aceștia, pe lângă cărturarii titrați din Sinedriu? Se pare că el nu a fost impresionat nici după ce a auzit veștile despre vizita la Ierusalim și Betleem a unor savanți din Orient, interesați de pruncul cu pricina. Nu a fost mișcat nici de măcelul copiilor ordonat de Irod, și nu a reușit să facă nicio legătură între toate aceste evenimente și pruncul pe care îl ținuse în brațe nu cu mult timp în urmă.

Gadiel predicase poate și el la sinagogă de multe ori despre frumoasele făgăduințe ale lui Isaia, cum că „un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui” (Isa 9:6). Gadiel predicase și despre proorocia lui Moise, care spunea că „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15), dar lui nici nu-i trecea prin minte că Mesia ar putea veni „din mijlocul tău, dintre frații tăi.”

Și acum, Gadiel al nostru, cu Mesia în brațe, aștepta venirea lui Mesia undeva în viitor. O situație cât se poate de rușinoasă.

Nu a fost la fel în 1888?

Toate speranțele acestui popor erau îndreptate spre marea făgăduință că Dumnezeu va revărsa peste noi Duhul Sfânt în măsură bogată, ca să putem încheia lucrarea lui Dumnezeu și să eliberăm pe Hristos din poziția incomodă de Mijlocitor. Acesta era (și este în continuare) motivul pentru care acest popor a fost chemat la existență.

Și iată-i pe urmașii lui Gadiel, la sesiunea CG din 1888, stând în brațe cu copilașul mult așteptat („începutul” mării strigări), și întrebându-se ce e cu el acolo și cine l-a adus. Ca și Gadiel, ei așteptau ca Ploaia Târzie să fie energie cerească și minuni, fără să le treacă prin cap că ea este „un învățător al neprihăririi.”

Gadiel a dispărut în istorie, și Mesia pe care îl aștepta el nu a venit nici până în ziua de astăzi. La fel, mării noștri preoți din 1888 au dispărut în istorie, iar Ploaia Târzie pe care o așteptau ei nu a venit nici acum, după 120 de ani.

Zilele acestea a apărut pe scena bisericii o altă generație de urmași ai lui Gadiel. Ei constată că Ploaia Târzie nu a venit, și au decis că trebuie făcut ceva. Cunoașteți planul și nu mai intru în detalii. Situația este așa: Ei stau cu copilul în brațe (au recunoscut că „începutul” a venit în 1888), și în același timp pun biserica să strige, cu rugăciuni unite, către Dumnezeu, poate Acesta va auzi și va trimite copilul.

Cum privesc la această piesă tragi-comică locuitorii stelelor, despre care am cântat ani de zile că așteaptă, pe țărnul cerului de miază-noapte, „corăbierii lumii să sosească, din marea tragedie omenească”?

Marea tragedie omenească a fost în 1888, iar locuitorii stelelor au notat în raportul stelar ceva de genul acesta: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Se pare că astăzi istoria ne aduce din nou la granițele Canaanului ceresc, iar locuitorii stelelor așteaptă mai nerăbdători ca oricând. „Începutul” respins în 1888 este încă piatra noastră de poticnire, iar pastorii noștri, urmașii lui Gadiel, par la fel de dezinteresați de „mântuirea lui Israel,” așa cum spunea Simeon.

Iar ecoul profeției lui Simeon ne urmărește până acum, și este mai semnificativ ca niciodată: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn care va stârni împotrivire.”

Vai, ce împotrivire stârnește încă acest copil, „începutul” Ploii Târzii și al Marii Strigări, chiar printre unii dintre cei care îl țin în brațe. Cernerea care va rezulta de aici va duce cu siguranță la prăbușirea și ridicarea multora din Israelul spiritual de astăzi.

Între timp, locuitorii stelelor așteaptă cu nerăbdare să vadă dacă a sosit timpul să modifice înregistrarea rușinoasă pe care au fost obligați să o consemneze, în 1888, în analele universului.